

ner fra vor Side, at den højtærede Statsministers Optræden i den sidste Tid, ikke mindst i Flensborg-Spørgsmaalet, og den Tone og Farve, som har ligget over den højtærede Statsministers Ord, i ikke ringe Grad kan sammenlignes med den Gerning til Fremme af de Ønsker, der her i Danmark næres med Hensyn til Afgørelsen af den sønderjyske Sag, som den højtærede Udenrigsminister udførte, — eller jeg maa maaske sige: ikke udførte — i Dagene vistnok fra den 20. til den 28. Juni i Aar.

Forleden Dag udtalte den højtærede Minister for sønderjyske Anliggender i Haderslev: — det var den 17. November —: „Der bør gøres et stort Arbejde for at faa saa meget som muligt med fra 2den Zone; det er en Æressag og en Ærespligt at yde Danskheden dernede al den Støtte, man formaar, under den sidste Kamp, som den nu maa føre“. Jeg maa sige paa mit Partis Vegne, og paa Forespørgernes Vegne, at vi slutter os med den største Varme til disse Ord. Men hvorledes har den højtærede Statsminister varetaget denne Ærespligt? Han har varetaget den paa en saadan Maade, at hverken det hidtidige Flertal eller Mindretal i Sønderjylland vedkender sig Statsministeren, og den højtærede Statsminister vil erfare i den Tid, der kommer, at i den Sag gælder det ikke, som maaske i andre Sager, at den er stærkest, der staar alene. Den højtærede Statsminister har talt om, at han under Forudsetningen: absolut Flertal i Flensborg, vilde føle dyb Glæde ved at modtage Byen. Vi synes paa Grundlag af, hvad vi har hørt den højtærede Statsminister sige, hver Gang han har taget Ordet i denne Sag, at det Bidrag, han selv har givet til Opnaaelsen af denne Glæde, er af en ejendommelig Beskaffenhed; det maa, som jeg for lidt siden bemærkede, karakteriseres som en kold og isnende Vind, der i Virkeligheden har lagt sig forstemmende over Sindene paa begge Sider af Kongeaen; derom beder jeg den højtærede Statsminister være overbevist.

Nu spørger man saa fra vor Side: Skulde en saadan Holding som den, den højtærede Statsminister har indtaget, virkelig være nødvendig for, at et trygt og nabovenligt Forhold til vor store sydlige Nabo kan skabes i Fremtiden? Vi erkender Nødvendigheden af et saedant Forhold, og vi ønsker det lige saa varmt som den højtærede Statsminister og de Partier, til hvilke han støtter sig, men skulde det virkelig være fornødent

for Grænsefreden i den kommende Tid og for Etableringen af et folkeligt og kommercielt Samarbejde mellem det tyske og det danske Folk, at den danske Regering i denne Sag, som i saa høj Grad har det store Flertal af det danske Folks Hjerte, stiller sig saa køligt afvisende, saa underligt vaklende, som Tilfældet har været i den sidste Tid?

Jeg ønsker paa Forespørgernes Vegne at samle det, jeg her har udtalt, i følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen:

„Idet Landstinget udtaler sit levende Ønske om, at Afstemningsomraadet i Sønderjylland maa tilfalde Danmark i saa stort et Omfang, som mulig-gøres ved Fredstraktatens Bestemmelse om, at Grænsen skal drages paa Grundlag af Afstemningsresultatet og under Hensyn til de paa-gældende Steders geografiske og økonomiske Forhold, og

idet Landstinget udtaler sin Misbilligelse af, at Statsministerens offentlige Udtalelser kun er egnede til at modvirke dette Formaal,

gaar Tinget over til Dagsordenen.“
Jeg tillader mig at anbefale dette Forslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Formanden: Dette Forslag om Overgang til Dagsordenen vil nu være Genstand for Forhandlingen.

Steincke: Jeg haaber at kunne gøre Rede for mit Standpunkt i noget kortere Tid end den ærede sidste Taler; Tilhørerne faar saa dømme, om det er, fordi Standpunktet er klarere eller ej.

Straks da jeg saa den i Dag foretagne Forespørgsel, fandt jeg den unødvendig og uheldig, idet jeg ikke kunde indse, at der mangler Klarhed i eller over Regeringens sønderjyske Politik, som efter min Opfattelse var støttet i alt Fald af de 3 af Rigsdagens 4 store Partier. Men hver Dag, der er gaaet siden, har overbevist mig om, at der i Befolkningen er alt andet end Klarhed, og at flere og flere ved en uforsvarlig Agitation søger at forplumre og forvirre Begrebene i denne for Nationen saa vigtige Sag, der samtidig synes mere og mere at blive drejet over i Retning af partipolitisk Ministerstorm i Stedet for mere og mere at drejes i Retning af Samarbejde om de bedst mulige Forhold for Afstemningen, der nærmer sig. Som Dagene er gaaet, bliver denne for Sagen som for Landet saa skæbne-